

No 13.

WARSZAWA, DNIA 26-go MARCA 1921 ROKU.

ROK 3.

KORNEL MAKUSZYŃSKI.

W DZIEŃ ZMARTWYCHWSTANIA.

Chrystus zmartwychwstał!
Niech wszystkie serca, jak dzwony,
Uderzą w głos i niech się świat rozdzwoni,
Ze słońce ma na głowie, zamiast cierniowej
A chorągiewu dzierży w dłoni... [korony,
Ziemia zadrżała radosna,
Słońce spłynęło zachwytem,
A z pod ziemi wyszła wiosna,
Cała spowita błękitem
I śpiewa i śpiewa i śpiewa
Alleluja! Alleluja!

A kiedy On idzie, tam drzewa
Płatki Mu sypią na głowę,
A kiedy stąpi, tam kwiaty
Wnet tryskają purpurowe,
A gdzie Swe zwróci źrenice,
Takie, jak w zbożu bławaty,
Tam wnet lilje bladolicę
Z pod ziemi wychodzą, patrzące,
Jako On idzie po łące,
Jako On idzie w tę stronę,
Gdzie serca rozplamienione,
Polskie serca miłujące
I takie pełne miłości,
Jako dzban jest pełen wina,
Gdzie czekają ludzie prości
Na powrót Bożego Syna.

A On twarz ma dziś radosną,
Uśmiech słodki, dobrotliwy,
Gdy przez polskie idzie niwy,
Świeżą umajone wiosną.
I gdy patrzy oczu słodyczą
Na polskie serca w purpurze,
Tak rozkwitłe, jako róże,
Wieścią jakąś tajemniczą,
Miłością jakąś wspaniałą,
Napełnione, jako stągiew,
Bo Słowo Ciałem się stało,
I przez krzyż i po przez groby,
Śmierci zgłębiwszy sposoby,
Jasną podniosło chorągiew,
Co w wietrze wiosennym buja,
I śpiewa razem z wichrami:
Alleluja! Alleluja!

Śpiewajmy, śpiewajmy sercami,
Że nas nauczył miłości
Nadziei w noc żałoby,
Tego, jak duchem się rośnie
I duchem otwiera groby.
Niech Mu się Polska pokłoni,
Jego cudem zmartwychwstała,
Niech rozśpiewa się i dzwoni,
W kwiaty się przystroi cała,
I przyniesie mu w ofierze,

Wszystkie męki, wszystkie piekła,
Wszystką krew, co z niej wyciekła,
Pieśń o każdym bohaterze,
Ze spalonych wsi swych szczątki,
Z miast, obróconych w perzyny,
Wszystkie straszliwe pamiątki,
Wszystkie krwawe łyż młoczone,
Których anioły nie zliczą,
A On oczu swych słodyczą,
Mocą niezmierną miłości,
Wielką uczyni odniane,
I wiosnie rozkaże, by dęby
Wyrosły z umarłych kości,
By z gruzów wyrosły zręby,
A z śmierci by żyte wstało,
Z chorągwią w dłoni zwycięską,
Wielką napojone chwałą.
Bo serce, pobite kłęką,
Moc straszliwą swą pojęło,
Alleluja! Alleluja!
I na wieki już radosne,
Nieśmiertelne czyniąc dzieło
Swych wyzwolin śpiewa wiosnę
I z aniołami pospołu
Wielbi śpiewaniem bez końca,
Tego, co z ciemnego dołu,
Powstał, jaśniejszy od słońca.....
Alleluja! Alleluja!

JAN KASPROWICZ.

Z CYKLU „NAUKA OBYWATELSKA“

O MIŁOŚCI OJCZYZNY.

Apewnie niejednen zdziwi się, że może znaleźć się człowiek, który ma odwagę mówić na temat tak powszedniały, jak rzecz o „miłości Ojczyzny“.

Oczywiście nie tylko samo przedstawienie rzeczy może być utłomne i nudne, ale i wybór tematu żadną nie polyskujący nowością, zapowiadający raczej jakiś muzealny arsenał starego żelazniwa, z góry już skazującemu przemawiających czy piszących na mniej lub

więcej zręczną parafrazę myśli i uwag dawno już wypowiedzianych.

I niewątpliwie sądowi temu trudno będzie usunąć podstawy z pod nóg, trudno będzie taki zadać mu cios, aby się zachwiał, skurczył i zczerniał, jeśli się zważy, jaki ogrom miłości Ojczyzny staje w czasach dzisiejszych przed naszymi oczami, jakie miłości tej towarzyszy poświęcenie, jak wielki związany jest z nią ból, który mimo wszystko w wielką, acz cichą przemieniał się radość z tą chwilą, gdy albo intuicyjnie błysnie nam myśl, albo spokojnie, pod naporem tego bólu wyrozumowane na-

wiedzi nas przekonanie, że znosimy go dla najprzedniejszego dobra—pro salute charissimae ac gloriosissimae Republicae.

A pozatem czyż niewiadomo z nas każdemu, że ptak powraca do swego gniazda; że zwierzę leśny idzie umierać do ostępu, z którego wyszedł, że chłop nasz nadewszystko ojcowską umiłował schedę, że nie mogąc z tego, czy owego powodu utrzymać się na niej, zapewnić bytu sobie, żonie i dzieciom i będąc zmuszony nad cudziemi rzekami szukać zarobku, za dalekie, cudze udawać się morza, ostatecznie rzeki te cudze rzuca, morza cudze żegna i, do swoich